

2. trosartikel: Om Jesus Kristus – Frelseren. (Sand Gud og sandt menneske)

Indledningsvis kan vi spørge, hvorfor har vi en trosbekendelse? Efter Jesu død og opstandelse manglede kristne noget, som kunne udtrykke, hvad de troede på. Samtidig var det vigtigt at få afgrænset kristendommen i forhold til andre religioner. Man hvad brug for en bekendelsesformel, hvori der kort var beskrevet nogle sætninger, som sagde noget vigtigt om den kristne tro. Det græske ord for bekendelse kan oversættes, *at sige det samme som*, altså at sige det samme som Gud har sagt i sit Ord.

Trosbekendelsen skiller sig ud fra f.eks. de 10 bud og Fadervor, ved ikke at være ordret i Bibelen.

Bøn: Evige almægtige Gud. Vi takker dig, fordi vi igen han samles i dit hus, for at være sammen med dig, lytte til dit Ord, og lovsynge dig for din fuldbragte frelse.

Herre, lad mig atter frydes over din frelse, styrk mig med en villig ånd.(salme 51,14) Amen.

Evangelielæsning: Matt. 16, 13-23.

Jeg tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af jomfru Maria.

Hvem er den Jesus jeg tror på?

Jesus er– sand Gud – og sandt menneske! 2 udsagn.

Jesus Kristus er verdenshistoriens største paradoks, og det består i, at vi altid må påpege 2 ting om ham. Jesus Kristus – GUD OG MENNESKE.

Du er Kristus, den levende Guds Søn, svarer Peter på Jesu spørgsmål.

Hvem er Jesus?

For at få svar på dette spørgsmål må vi gå til Skriften, gå til Guds eget Ord. Vi er nemlig nødt til at finde svaret udenfor os selv, ikke noget vi selv kan tænke os frem til, med vores ellers så intelligente hjerner, **for her bliver selv den kløgtigste hjerne overophedet**. Dette, at Jesus er sand Gud og sandt menneske, to naturer på en gang, - det får øverste etage til at melde fra.

Her er mere, end vi fatter. Her er tanken holdt for nar. Moderen er barnets datter. Barnet er alverdens far. Sådan udtrykkes det i en af vore nye julesalmer, forestil dig - forfatteren stå og se ned i krybbens hø.

Her må tanken/forstanden, den menneskelige hjerne melde fra, for vi kan ikke forstå det.

Men at vi ikke kan forstå det, gør det ikke mindre sandt, udsagnet at Jesus er sand Gud og sandt menneske.

Vi møder det fra første blad i vores bibel, i skabelses- beretningen. (1. Mos. 1,26) **Lad os skabe mennesker i vort billede (os – vort)** flertal.

Jesus er Gud fra evighed. Han var med ved skabelsen af verden. Han er med i Guds frelestanker helt fra begyndelsen – ja han var bestemt til at frelse os.

Gennem skriften møder vi utallige profetier om den kommende Messias/Frelser. (her kan nævnes de 4 Herrens tjener sange hos Esajas, hvoraf vi læste den **første** fra kap. 42. **2.** sang findes i kap. 49. **3.** sang kap. 50. **4.** sang 52,13 – 53,12 (den sidste er meget velkendt)).

En ung pige i Galilæa, i byen Nazaret, fik et uventet besøg. En engel blev sendt af Gud til pigen Maria. Budskabet var chokerende for pigen ”**du skal blive med barn ved Helligånden**”. **Barnets undfangelse var ikke et udspring af kærlighed mellem mand og kvinde, men havde sit udspring i Guds hjerte, Guds kærlighed til os mennesker.**

Johannes siger det sådan i sit evangelium ” **i begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud**”

V,14 OG ORDET BLEV KØD, OG TOG BOLIG IBLANDT OS.

Gud blev menneske, **han tog tjenerskikkelse på, og blev menneske lig. (Fil. 2,7).**

Med Jesus fødsel – kaldet inkarnation – begynder opfyldelsen af løfterne i det gamle testamente. Jesus, født af jomfru Maria, er et menneske af kød og blod ligesom os.

Det snurrede måske i Marias hoved, under englebesøget, og det snurrer måske også i vores hoveder – derfor slutter engelen også med denne hilsen til Maria og til os **”intet er umuligt for Gud”.**

Jesus er enestående i verdenshistorien. Vi har ingen ord, ingen begreber eller billeder, som kan hjælpe os til at udtrykke en læresætning, som kan rumme og fuldt dække, hvad han er.

Han er menneske – men ikke bare menneske. Han er Gud – men ikke bare Gud. Han er Gud og menneske. Jesus Kristus er Gudsmennesket.

Et menneske måtte han være for at kunne lide og dø; men da ingen, som kun er et menneske, kunne bære menneskeslægtens synd og Guds vrede og lovens dom, svare til den guddommelige retfærdigheds krav og overvinde døden, Djævelen og helvede – så måtte han også være sand Gud.

Peter og de andre disciple havde vandret sammen med Jesus. De så ham, kød/blod, hænder/fødder, spise/drikke, le/græde, gå/stå/sidde/sove. Jo, Jesus var et menneske ligesom de selv, og dog var det noget ved ham, som ikke var menneske, men som var Gud. Han helbredte, gjorde tegn og undere, hans omsorg og hans kærlighed, - det var bare så fuldkommen.

Derfor kan Peter aflægge sin bekendelse, da Jesus spørger **”men I, hvem siger I, at jeg er? Simon Peter svarede ” DU ER KRISTUS, DEN LEVENDE GUDS SØN.”**

Peter siger – Jesus du er menneske som os, og samtidig er du Gud.

Sådan sammenkædet møder vi det gennem hele Skriften.

Det menneskelige og det guddommelige i Jesu person adskilles aldrig i det bibelske vidnesbyrd, men der skelnes.

Et eksempel. Rom 1,

Fra Paulus, Kristi Jesu tjener, kaldet til apostel, udset til at forkynde det evangelium, som Gud forud har lovet ved sine profeter i De hellige Skrifter, evangeliet om hans søn, Jesus Kristus, vor Herre, som **MENNESKE kommet af Davids slægt,**

i kraft af helligheds ånd **stadfæstet som GUDS SØN med magt og væld, da han opstod fra de døde.**

Jesus er ikke menneske, og Jesus er ikke Gud, men Jesus er GUDSMENNESKE.

Det bibelske vidnesbyrd forbliver paradoksalt: for han er almægtig, alvidende og allestedsnærværende, og samtidig sandt menneske.

Jeg tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre.

Jesus er hans navn. Og hans navn betyder det, han er, nemlig ”frelser”.

Kristus er hans titel. Og hans titel betyder det, han er, nemlig ”den salvede”, den som er indsat af Gud til en bestemt opgave – på Guds vegne.

Herre er hans stand. Han er Herren, den Gud, som troner over al skabningen. Han er den evige, ophøjede, som ethvert menneske bør adlyde, og underkaste sig i alt.

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke.

Hvad er det Jesus vil bygge sin kirke på? PÅ PETERS PERSON – **NEJ** – på Peters bekendelse!

På græsk er der et ordspil mellem Peter og klippe.

Hvis det var Peters person, der var klippen, var det en skrøbelig grundvold at bygge på.

Det ser vi jo gang på gang, hvor Peter fejler, og vi møder det allerede sidst i evangelieteksten i dag, at Jesus på irttesætte ham hårdt, og Jesus må sige de hårde ord til Peter **”vig bag mig Satan”.**

Der findes intet i os mennesker, som det er værd at bygge noget på. Selv det bedste, fineste, er ikke nok, der må noget mere til, der måtte den syndfrie træde i vort sted.

Nej, den klippe, som den kristne menighed til alle tider skal bygge på er Peters bekendelse af Jesus, som sand Gud og sandt menneske.

Det er den kristne menigheds særlige kendetegn, som gør den til Kristi menighed, i modsætning til enhver anden tro eller religion i vor verden. Bekendelsen er en klippegrund under Kristi menighed.

Til slut skal vi lytte til lidt af den nikænske trosbekendelse.

Jeg tror på én Gud, den almægtige Fader, himmelens og jordens, alt det synliges og usynliges skaber. Og på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, som er født af Faderen før alle tider, Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, født, ikke skabt, af samme væsen som Faderen, ved hvem alt er skabt, som for os mennesker og for vor frelse, steg ned fra himlene og blev kød ved Helligånden af Jomfru Maria og blev menneske.

Bekendelse er en klippegrund under Kristi menighed, bekendelsen af hvem Jesus er, og hvad han har gjort.

Amen.